

√၀၁ ငဒါဂ

לומדים ומתחזקים
בצהבת ישראל

כאיש אחד חברים

האם כל ישראל הם כאיש אחד ממש?
ואיך צריך לנהוג בפועל כלפי כל יהודי?

שם: _____ כיתה: _____

כאן פונה הרבי לילדים ומדבר במיוחד אליהם:

ובהתאם לזה פונים במיוחד אל הילדים הנאספים כאן ומסבירים להם ומודיעים להם אשר אופן הנהגתם כלפי חברים, וילדה כלפי חברותיה, הוא בכלל הדברים ש"ה' ניצב עליו" - הקדוש-ברוך - הוא ניצב לידם ומתבונן "ובוחן כליות ולב אם עובדו כראוי", האם ילד זה מתנהג כראוי כלפי חברו ואם ילדה זו מתנהגת כראוי כלפי חברותיה.

ה' מתכוון כן, מחכה שנבחר להתנהג באהבה ישראל.
וההתנהגות שלנו הידדים משפיעה על הקדושה שבביתנו – בית
המקדש הפרטי שלנו:

וכאשר ילד או ילדה מתנהגים כראוי ביחס לחבר או חברה, הרי הם גורמים נחת רוח לקדוש-ברוך-הוא... ועל ידי זה שהילד נותן לצדקה בקופות הצדקה שבבית, או כאשר חבר או חברה באים לביתו, הוא נותן להם משלו, ובלבד שהחבר או החברה ירגישו בטוב, הרי הוא גם מוסיף באור ובקדושת הבית.

נבדוק זאת עצמנו

התאימו את המילה הנכונה לכל ציטוט:

כְּמוֹ שְׂאִישׁ אֶחָד מְחוּבָּר מֵאֲבָרִים
רַבִּים, וּבִהְפָּרְדָם נֹגַע

לְטָרוֹחַ _____ וְנִפְשׁ

לְתִקְוֶ֣ה אֶהְבֶּ֣ת רָעָהוּ. _____

וְאִישׁ אֶת רַעַת רָעָהוּ אֶל
תַּחֲשֹׁבוּ _____

 $\sqrt{2}$
$$\sqrt{b}$$

בנינו

כח הכח

היום נלמד קטע מאגרת קודש של אדמו"ר הזקן - המופיעה בחלק האחרון של התניא, "קונטרס אחרון".

האגרת מדברת על אהבת ישראל.

הלכ הוא מרככ החיים של איברי האדם. הלכ מזרים דם לכל האיברים וככ מחיה אותם. הדם זורם מהלכ אל האיברים, וחוזר מהאיברים אל הלכ. כל האיברים קשורים יחד, והקשר ביניהם משפיע על כל האל. אם יש חסימה של איבר אחד משאר האיברים, הדבר פוסע לא רק באותו איבר אלא גם בקשר שבין כל האיברים ללכ. לסיכום: על ידי הקשר בין האיברים לבין עצמם, הם קשורים ללכ.

הלכ והאיברים הם משל, וכנמשל - נשמות ישראל הם האיברים, והלכ, הוא השכינה - הילולי האלוהי שנותן לנו חיים. האחדות שלנו משפיעה על השפע והחיות שה' שולח לנשמות. כל ישראל קשורים זה לזה, והאחדות בינינו היא תנאי להשפעת אור וחיים מלמעלה.

וְכַתִּיב: "כָּל [אִישׁ] יִשְׂרָאֵל כְּאִישׁ אֶחָד חִבְרִים", כְּמוֹ שְׂאִישׁ אֶחָד מְחוּבָּר מֵאֲבָרִים רַבִּים, וּבְהִפְרָדָם נוֹגֵעַ בְּלֵב, "כִּי מִמֶּנּוּ תּוֹצְאוֹת חַיִּים"

ומהמשל והנמשל - לתכל'ס... איך נשמור על אהבת ישראל בפועל? אמר אדמו"ר הזקן מבקש שנעבוד קשה, נחשוב, נתכוון, נפקיע ולא נוותר, עד שתתעורר האהבה בלבי:

וְעַל כֵּן אֶהוּבֵי יְדִידֵי, נָא וְנָא לְטָרוּחַ בְּכָל לֵב וְנִנְקֵשׁ לְתִקּוּעַ אֲהֲבַת רַעְהוּ בְּלִבּוֹ.

אדמו"ר הזקן משיב ומלמד אותנו לא רק מה לעשות, "עשה", אלא גם מה לא לעשות, "לא תעשה":

"וְאִישׁ אֶת רַעַת רַעְהוּ אֵל תִּחַשְׁבוּ בְּלִבְבְּכֶם" כְּתִיב, וְלֹא תַעֲלֶה עַל לֵב לַעֲוֹלָם,

לא לחשוב רע על הזולת!

והכוונה היא, לא רק שלא להתכוון ולהתעמק במחשבות כאלה, אלא - מחשבה כזו לא תעלה על ליבנו אפילו...

וואו! זה ממש קשה! ואם בכל זאת עולה מחשבה שלילית על הזולת? הרי איננו במדרגת "צדיק". אין לנו שליטה על הרע והמחשבה העולים מן הלכ!?

וְאִם תַּעֲלֶה - יִהְיֶה דַּפְנָה מִלִּבּוֹ כִּהְנִדּוּף עֵשׂוֹ, וְכִמוֹ מִחֲשָׁבֶת עֲבֻדַּת הַזָּרָה מִמֶּשׁ.

אדמו"ר הזקן מוזהר את המחשבה השלילית על הזולת - למחשבה של עבודה זרה! ברור שמחשבת עבודה זרה היא אסורה וחמורה, וכאמרת מידה - עלינו להרחיק כל מחשבה רעה על יהודי/ים.

נחשוב על אדם לא רצוי שמתפרץ לביתנו, ועלינו לדחוף אותו החוצה כמה שיותר מהר. כך יש לנהוג במחשבה רעה על יהודי. אבל איך הודפים מחשבה, איך דוחפים אותה החוצה?

זו באמת עבודה לא קלה...! נביא שתי דרכים שאדמו"ר הזקן מלמד בתניא:

א. "הווי שפל רוח בפני כל אדם". מתוך איסה של ענווה כלפי כל אדם, נוכל להפוך את המכש השלילי למכש של לימוד זכות, ולעורר חמלה ואפילו הערכה כלפי הזולת - "אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו".

ב. כשאנו נסערים מאוד וקשה לנו ללמד זכות באותו רגע, במקום להתעסק עם מחשבות על הזולת ולדון בהן, יש לזהיח את הדעת: להחליף את המחשבה הלא רצויה במחשבה אחרת. פשוט לחשוב על נושא אחר.

נסיים בכרכת הסיוס של אדמו"ר הזקן:

וה' הטוב המברך את עמו בשלום, ישים עליכם שלום וחיים עד העולם, כְּנִקֵּשׁ אוֹהֵב נִקְשָׁם מִלֵּב וְנִקְשָׁ: